

Президент України відповідно до Конституційного договору від 08.06.1995 р. очолював державу і виконавчу гілку влади, Конституція України 1996 р. закріпила за Президентом роль глави держави, не включивши до жодної з гілок державної влади.

У радянський період наукові дослідження глави держави проводились у межах науки конституційного права зарубіжних країн і в результаті вивчалась специфіка цього інституту в окремих державах. Інститут глави держави в СРСР визнавався буржуазним і фактично був відсутній, його функції формально виконував колегіальний орган — Президія Верховної Ради СРСР, яка не відігравала самостійної ролі в державному механізмі. З моменту заснування інституту глави держави в Україні і по сьогоднішній день статус глави держави розглядається з позицій аналізу компетенції і повноважень.

Перспективну модель конституційно-правового статусу Президента України, з оптимальним складом функцій і необхідних для їх ефективного виконання повноважень, відповідальності, які визначають по-новому його місце і роль у системі державної влади має розробити Конституційна асамблея відповідно до Указу Президента України від 25 січня 2012 року «Питання формування та організації діяльності Конституційної Асамблеї».

Відповідно до структури Конституції України та виходячи з необхідності вдосконалення Основного Закону України було створено комісії Конституційної Асамблеї з питань: конституційного ладу; прав, свобод та обов'язків людини і громадянина; народовладдя; організації державної влади; правосуддя; правоохоронної діяльності; адміністративно-територіального устрою і місцевого самоврядування; порядку прийняття і введення в дію змін до Конституції України.

Інформація щодо діяльності Конституційної Асамблеї систематично та оперативно розміщується у спеціальній рубриці веб-сайту офіційного Інтернет-представництва Президента України Віктора Януковича <http://www.president.gov.ua>.

Тимчик Г.С., старший викладач
кафедри теорії та історії держави і права

ВИКОРИСТАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ З ПИТАНЬ ЗАХИСТУ ПРАВ І СВОБОД БІЖЕНЦІВ У ПРОЦЕСІ ВИКЛАДАННЯ НАУКИ «ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА»

Основними напрямками державної політики в галузі прав людини стали, зокрема, забезпечення верховенства прав і основних свобод людини у відносинах з державою; приведення законодавства України у відповідність із універсальними стандартами прав людини Організації Об'єднаних Націй і Ради Європи; ратифікація міжнародно-правових актів як універсального, так і регіонального рівня, що проголошують права і основні свободи людини і громадянина та відповідають інтересам та потребам Українського народу; гуманізація та ефективне запровадження законодавства про біженців і вимушених переселенців.

Ефективна реалізація зазначених напрямків не є можливою без підготовки висококваліфікованих спеціалістів у сфері юриспруденції. Відповідно підготовка майбутніх юристів повинна проводитися в умовах творчого середовища у взаємодії з інноваційними технологіями і бути спрямованою на кадрові та наукові потреби сучасної держави.

Саме тому основним завданням сучасної вищої юридичної освіти — це пошук нових ефективних шляхів набуття студентами практичних компетенцій у юридичній сфері. Водночас отримання студентами юридичних спеціальностей практичних компетенцій у сфері захисту прав і свобод людини, в тому числі біженців, не є можливим без посилення науково-дослідної складової навчального процесу, що і є одним з пріоритетних напрямків при викладанні науки «Теорія держави і права».

Посилення наукової складової навчальної програми з науки «Теорія держави і права» здійснюється за рахунок індивідуальної роботи студентів, що входить у навчальний план підготовки спеціалістів у галузі правознавства. Основною метою індивідуальної роботи є здійснення студентами науково-дослідницької роботи, яка дає можливість повною мірою сформулювати абстрактне, юридичне мислення у студентів юридичних спеціальностей на основі поняттєво-категоріального апарату, набуття вмінь і навичок роботи зі спеціальною літературою та юридичними актами, застосування загальнотеоретичних знань для вирішення конкретних проблем, зокрема, в сфері захисту прав і свобод біженців.

У рамках індивідуальної роботи студенти отримують практичні навички самостійної пошукової роботи з науковою літературою, фаховими періодичними виданнями, навчаються здійснювати формулювання проблеми, здійснюють критичний аналіз концепцій провідних і зарубіжних науковців і практиків-юристів і вчать формувати власний обґрунтований погляд на ту чи ту проблему. Вони набувають уміння використання методів теорії держави і права. Крім зазначеного студенти отримують навички науково-дослідницької роботи в групах, освоюють презентацію результатів своїх наукових досліджень у вигляді підготовки різного роду нормативно-правових актів, зокрема, законопроектів у сфері захисту прав і свобод біженців, вчать вести наукові диспути та готувати наукові публікації різного формату (тези, наукові статті).

Саме зазначена форма роботи зі студентами забезпечує можливість формування у студентів таких загальних компетентностей як дослідницькі навички й уміння, здатність породжувати нові ідеї та працювати самостійно.

Таким чином, у процесі викладання науки «Теорія держави і права» реалізується не тільки теоретична підготовка майбутніх юристів, а й наукова. Саме ті студенти, які поглиблено займаються теоретичними і фундаментальними проблемами, в подальшому стають висококваліфікованими спеціалістами у сфері захисту прав і свобод біженців в Україні.

Тімакова А.В., ст. викладач
кафедри педагогіки та психології

ЗАСТОСУВАННЯ ТРЕНІНГОВИХ ФОРМ НАВЧАННЯ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Реальність перспективи входження національної системи освіти до загальноєвропейського освітнього простору спонукає до оновлення технологічного арсеналу педагогічної практики вищих закладів освіти та пошуку оптимальних, ефективних, інноваційних способів перебудови організації всього процесу професійної підготовки в напрямку орієнтації на особистісний розвиток суб'єктів цього процесу.

Серед особистісно орієнтованих технологій навчання, що реалізують гуманістичні цілі й принципи особистісно орієнтованого навчання особливої уваги заслуговують тренінгові технології. Цінність тренінгів для системи вищої освіти виражається в тому, що вони дозволяють інтенсифікувати процес професійної підготовки (зберігаючи час і простір), зробити його більш ефективним за рахунок повної відповідності принципам особистісно орієнтованого навчання.

У структурі педагогічної системи ВНЗ тренінг визначається нами як особистісно орієнтована інноваційна технологія навчання, що інтенсифікує процес підготовки спеціалістів, і спрямована на здобуття та засвоєння знань, формування і розвиток умінь і навичок, професійно важливих якостей і компетентностей, професійної та особистісної самосвідомості.

Необхідними умовами реалізації тренінгових технологій, згідно голландському психологу Карлу Ван Парререну є:

- створення стійкої мотивації до навчальної діяльності;
- проходження ведучими тренінгових груп особливої професійної підготовки;
- дотримання ведучим тренінгу позиції, що забезпечує підтримку і творчість студентів;
- дотримання правила діалогічності навчання, тобто співпрацювати зі студентами, а не будувати навчання за правилом «згори донизу»;
- дотримання специфічної структури заняття;
- застосування на тренінгових заняттях різноманітних методичних засобів і чергування індивідуальних і групових форм роботи
- проведення обов'язкового динамічного діагностичного супроводу тренінгового процесу;
- розвиток здатності до рефлексії та оцінювання самими студентами свого прогресу (відчуття компетентності);
- сприяння формуванню суб'єктивності, яка проявляється у позитивному ставленні студентів до навчальної дисципліни та у їх самовизначенні, відповідальності та самостійності щодо пізнавальної діяльності.

Отож, проведення тренінгової роботи вимагає високої кваліфікації тренерів, чіткої відповідності змісту та методичного забезпечення занять визначеним цілям та задачам тренінгу. Лише